

"No farem més eleccions, farem guerra deu anys"

L'instigador i feixista rus Vladímir Jirinovski, líder del Partit Democrataliberal, parla des de Moscou sobre la intervenció militar de Ieltsin al Caucas. Jirinovski aplaudeix el president, però encara demana més crueltat per a Txetxènia.

La guerra de Txetxènia ha provocat que els sectors polítics democràtics s'allunyessin del president Ieltsin, envoltat pels sectors durs del règim. Boris Ieltsin, però, ha trobat en Vladímir Jirinovski, fins fa ben poc un dels seus adversaris polítics més aferrissats, un dels suports més entusiastes.

El sempre polèmic líder feixista rus considera la guerra de Txetxènia com una guerra justa. Això no és en absolut contradictori amb el seu tèrbol passat polític. Jirinovski ha arribat a reivindicar la conquesta per part de Rússia de Pèrsia, amb la finalitat d'obrir per al nou imperi rus una sortida a les mars càlides.

Jirinovski és un dels personatges més esperpèntics de la vida política russa, on l'acusen d'haver estat membre dels antics serveis secrets del KGB. I que va ser el KGB qui va crear el seu partit contradictòriament anomenat Liberal-Democràtic. Amb les seves maneres tempestuoses provoca escàndols per allà on passa i al seu voltant les bufetades i les agressions físiques no són cap fet estrany. Jirinovski viu obsessionat perquè Rússia recuperi l'imperi tsarista. Un imperi que ell voldria que fos una amenaça per a Occident, tal i com va exemplificar durant la polèmica creada per ell mateix sobre l'existència d'una hipotètica bomba de liptons.

Aquesta revelació la va fer durant la seva visita al front de guerra serbi. Apòstol de la supremacia eslava, Jirinovski no amaga, en absolut, el seu menyspreu pels no eslaus, i especialment pels pobles musulmans, ja sigui el bosnià, ja sigui el txetxè.

Les seves respostes en aquesta entrevista són, una vegada més, una crida a la irracionalitat que el caracteritza. Per a ell la batalla de Grozni encara és poca cosa: "Jo hauria fet servir gasos lacrimògens. Hauria deixat caure sobre Grozni cent bombes amb gas i la ciutat hauria quedat buida. Haurien fugit tots bramant".

Les seves paraules són un testimoni esgarriador. Però l'ascens de la credibilitat i del carisma de Jirinovski en els cercles de poder rus és molt més que això. És una de les mostres més inquietants de la direcció que pot prendre en un futur pròxim l'evolució de l'estat moscovita.

Vladímir Wolfovitx, vostè i els seus col·legues són gairebé l'únic grup parlamentari que lloa l'atac militar de Ieltsin a Txetxènia. Vostès, amb el president, formen ara un mateix partit bel·ligerant?

—No hi ha cap partit bel·ligerant. Nosaltres som el Partit Democrataliberal Rus, el PDLR, el que va guanyar les eleccions fa un any i que garanteix l'estabilitat i la lleialtat a la Constitució. Com ara el CDU a Alemanya. Que potser és un partit bel·ligerant, aquest, quan vetlla per l'ordre a Alemanya?

—A Alemanya no existeix ni un sol partit disposat a mobilitzar els militars per solucionar conflictes interns. Ja compta amb el president Borís Ieltsin entre els seus correligionaris?

—Evidentment. El poble ha votat el nostre partit i el president ha d'expressar la voluntat de la majoria. Ell actua en representació del poble. Ell ha madurat i la situació ha anat madurant de mica en mica. Tot segueix un curs normal.

—Se sent satisfet del seu president com a senyor de la guerra?

—Completament, l'única queixa és que hauria hagut de prendre mesures abans i encara més enèrgiques.

—Per haver abonat les ordres d'atac davant del Parlament, s'ha guanyat una recompensa de Ieltsin...

—...La recompensa, ja l'he rebuda de part del poble, jo. Tot el que ara succeeix és dins el meu programa electoral i en el meu llibre *El darrer salt cap al sud*. Estic content que les meves profecies ja es compleixen als dos anys.

—Acaba de ser rebut pel primer ministre Víktor Txernomirdin. Té cap ministeri a la vista, potser?

—Ja vindran temps, ja vindran els ministres. I també vindrà el càrrec de *premier*, fins i tot el de president.

—No pas amb eleccions democràtiques: dos terços de la població estan en contra de la guerra al Caucas.

—Mentida. El 99% aprova les accions del president i del Govern. Jo viatjo pel país i sé què passa.

—No tem que un dia es trobarà davant dels tribunals juntament amb Ieltsin i el seu mi-

nistre de defensa Gratzov per criminals de guerra?

—Mai de la vida. Ni Ieltsin, ni Gratzov, ni jo. Al banc dels acusats seuran el partit Alternativa de Rússia de l'antic president Iegor Gaidar i tots els qui depenen d'Occident i de la màfia txetxena. Aleshores els senyors reformistes ja podran discutir tot dins una cel·la o jugar a cartes.

—Als carrers de Grozni, els gossos vagabunds es mengen els cadàvers de soldats russos...

—Mentida, mentida! Després de la pluja de bales allà ja no hi ha cap més gos vagabund. De cadàvers, sí, al capdavant és una guerra.

—Un populista com vostè no hauria d'estar de la banda de les mares en lloc de la dels assassins?

—Hem començat aquesta ofensiva per preservar uns altres infants i unes altres mares d'un destí semblant, perquè no s'arribi a cap guerra veritablement gran. Hem d'obligar els txetxens a depositar les armes.

—Generals experts com ara Borís Gròmov i Aleksandr Lèbed s'avergonyeixen de la direcció política de Rússia...

—...Traïdors, tots plegats uns traïdors...

—...perquè dóna ordres ignominioses a l'exèrcit.

—Qui diu això?

—Molts oficials, no solament aquests dos. Vostè, però, no troba infame donar ordre de bombardejar civils innocents?

—A tot estirar ho trobo massa fluix. Si jo fos al comandament, en lloc de Grozni ara s'hi obriria un gran cràter per les bombes. Ni gossos, ni cadàvers, només un cràter. Aquesta és l'estupidesa de Ieltsin i Gratzov, que deixen lloc per als cadàvers i els gossos. Ara que, si fos per mi, tampoc no hi hauria anat cap de vosaltres, ni un periodista: ni un sol corresponsal no es ficaria mai en el camp d'operacions de l'exèrcit rus.

—No ens pot sorprendre pas, amb la seva concepció de la liberalitat i la democràcia.

—Vostès han vist els soldats castrats pels txetxens? Les escoles-internats on van ser violats tots? Els infants que aquests bandits empenyien al seu davant com a escuts vivents?

—Nosaltres vam ser-hi i no vam veure res d'això. Fins ara, només són comunicats terrorífics sense demostrar de la propaganda russa.

—No, no, d'això, se n'ha d'informar. El que passa és que vostès no ho volen veure.

—Ha aconsellat els crítics d'aquesta guerra que abandonin aviat el país. Que marxin a temps, abans de proclamar l'estat d'excepció i l'estat policíac?

—Res d'estat policíac, solament ordre de-

“Si jo fos al comandament, en lloc de Grozni ara s'hi obriria un gran cràter per les bombes. Ni gossos, ni cadàvers, només un cràter. Aquesta és l'estupidesa de Ieltsin i Gratzov, que deixen lloc per als cadàvers i els gossos.”

mocràtic. El president elegit i el seu govern han de poder defensar el poble dels bandits. Nosaltres no fem pressió sobre ningú. El qui es lamenta que aquí no es pot viure, que l'economia de mercat no funciona, no pertany pas al nostre país. Aquests són els estrangers que estan mantinguts per la CIA, pels serveis secrets alemanys i d'altres.

—Com sempre, en té la culpa l'estranger.

—Ah, no? Vau ser vosaltres, els qui vau educar els bolxevics i ens els vau enviar el 1917 dins el vagó blindat. D'aquesta manera vau guanyar la guerra. Altrament l'exèrcit rus ja hauria arribat a Berlín el 1918. De vosaltres, no n'hauria quedat res. Istanbul, els Dardanel, tot seria nostre. Una gran Rússia i no pas Amèrica. Els Estats Units tindrien la importància del Canadà actual.

—I Alemanya ja no seria ni al mapa?

—Sí, però seria tan petita com Àustria. Dues cerveseries amb un parell de tauletes on serveixen salsitxes.

—Quan serà la propera vegada que es permetrà que el ciutadà rus elegeixi entre salsitxes o canons?

—No en farem més, d'eleccions. Ja estan tots elegits: Ieltsin, nosaltres. Per què més eleccions?

—Però elegits, doncs, per sempre més?

—No per sempre, però sí per uns deu anys.

—La Constitució prescriu eleccions obligatòriament...

—...Quan la situació al país és tranquil·la. Ens han empès en una guerra, i l'hem de resoldre. Això vol temps. Ara farem guerra deu anys.

—Amb un dels anomenats dictadors liberals, com vostè fa temps que reclama, amb Ieltsin o amb Jirinovski?

—No competim en cap cursa. Ieltsin ha reconegut que la gent al seu voltant era una “cinquena columna”. Tots homes de la CIA i del Mossad que ja han americanitzat i sionitzat Alemanya.

—Ieltsin s'ha declarat partidari de les seves dèries polítiques o només es tracta d'un canvi tàctic de posició?

—Ieltsin ha comprès que ha estat defraudat. De fet, ell no volia mai ser president. Només volia revenja, venjar-se de Gorbaxov, el qual odia. Però, per això havia de arruïnar tot Rússia? Jo m'hauria desembarrassat de Gorbaxov amb l'ajut dels serveis secrets i m'hauria instal·lat al Kremlin buit. Ieltsin és un paleta, no hi veu més enllà del nas. No sap de tot el que són capaços els serveis secrets.

—Vostè, com a home expert, sí que ho sap?

—Per exemple, jo hauria fet servir gasos lacrimògens. Jo hauria deixat caure sobre Grozni cent bombes amb gas i la ciutat hauria quedat buida. Haurien fugit tots bramant.

D'aquestes bombes, en tenim existències immenses.

—Els txetxens han fet el mateix ús que els russos del dret d'auto-determinació. Per què no han de ser independents?

—Txetxènia no ha estat mai un estat independent. Amb Txetxènia ja ho vam aclarir tot fa 150 anys (ensenya una medalla). Aquí diu: "Per la conquesta del Daguestan i Txetxènia". Amb aquesta medalla el tsar Alexandre II va condecorar els oficials russos. La qüestió està decidida, doncs. Què dirien vostès si els bavaresos sortissin de la república federal?

—En tot cas no seria un motiu per destruir ciutats i pobles.

—Però els txetxens no volen pas separar-se. Es la màfia, que ho vol.

—Els gàngsters no defensen cada metre quadrat del seu territori. Allà, hi lluita el poble.

—Tots una colla de bandits. Són ells, els qui desapareixen, no l'exèrcit rus. Els nostres soldats defensen la població i es defensen ells mateixos.

—La majoria de txetxens ja s'han retirat a les muntanyes. Són sobretot els habitants russos de Grozni, els bombardejats fins a la misèria i la mort. És molt curiós, que un que s'autoanomena defensor dels interessos russos ho aplaudeixi.

—I vostès, per què no es van preocupar dels russos durant els tres anys que els han mortificat, allà? 200.000 russos han fugit de Grozni. Han estat expropiats, violats, assassinats. Per què han callat els europeus tan i tan civilitzats?

—Si fos així, per què ha callat el Govern rus?

—Ha estat un mal govern. Ara bufa un altre vent. Ja ho podeu anunciar per totes les vostres cases: Visca el PDLR, el PDLR és l'esperit i la consciència honrada de la nostra època!

—Com vol dominar en un futur l'agitada regió del Caucas?

—Hi haurà una governació caucasiana. Capital: Rostov del Don. Amb el governador general Albert Makaxov...

—El general del cop d'estat d'octubre del 1993...

—... i hi haurà pau i tranquil·litat al nord del Caucas.

—Com en un cementiri.

—No ben bé. Vindran txetxens a demanar-nos una arma, després vindran ingúixos i també els donarem armes: que les ètnies

—Sancions econòmiques, aïllament internacional per a Rússia: també se'n riu, d'això?

—De quines sancions parlen? De fusta, en tenim; petroli, en tenim; armes, en tenim. Qui necessita aquí tècnica militar alemanya? El kalàixnikov, el vol tot el món. Quines sancions ens han de fer por?

—L'imposa la vella imatge de brutalitat que la nova Rússia torna a estendre pel Caucas?

—És com ha de ser. Rússia no ha estat mai tova ni fluixa. A Rússia no li cal ser estimada, ha d'espantar. Por, ha de tenir el món davant de Rússia. Rússia és el gendarme d'Europa.

salvatges es matin a les muntanyes! Nosaltres ho observarem amb els prismàtics. Però, tret d'això, calma i tranquil·litat.

—La majoria de la població txetxena no vol saber res més de Moscou.

—Qui ho diu, això? Ells ens estimen, als russos. Tan sols esperen que s'institueixi aquest governament nord-caucasià. Quan el 1993 vaig anar a Grozni, tot l'estadi ens va aclamar dret. Ells tenen respecte per Saddam Hussein, per Djokhar Dudàiev i per mi, per ningú més.

—Durant molt temps ha considerat l'exèrcit rus massa feble. Creu que cal que s'assagi en una brutal guerra al propi país per estar entrenat per a comeses de més abast?

—L'exèrcit rus és fort i està ben organitzat. Tot està correcte. La tropa és capaç de combatre. D'aquí a pocs dies aniré al

Caucas per enfortir-los la moral.

—Cal fer-ho quan, al seu parer, combaten tan fabulosament?

—Hi manca el perfecte comandament. El comandament suprem vacil·la. Encara dubta de manar que l'exèrcit compleixi la seva tasca amb plenitud de poder i amb tots els mitjans. Pel que fa a la resta, tot és normal. La ciutat s'ha conquerit, sembla Stalingrad.

—Creu seriosament que l'escomesa sobre la ciutat de Grozni augmenta la glòria de l'exèrcit rus?

—Per què s'exciten? Grozni és una ciutat russa. El seu nom ja ho diu: terrible. No és de broma. La ciutat va rebre el nom d'Ivan el Terrible. I aquí ja calla tothom.

—Sancions econòmiques, aïllament internacional per a Rússia: també se'n riu, d'això?

—De quines sancions parlen? De fusta, en tenim; petroli, en tenim; armes, en tenim. Qui necessita aquí tècnica militar alemanya? El kalàixnikov, el vol tot el món. Quines sancions ens han de fer por?

—L'imposa la vella imatge de brutalitat que la nova Rússia torna a estendre pel Caucas?

—És com ha de ser. Rússia no ha estat mai tova ni fluixa. A Rússia no li cal ser estimada, ha d'espantar. Por, ha de tenir el món davant de Rússia. Rússia és el gendarme d'Europa.

Jörg R. Mettke / Christian Neef

©Der Spiegel-EL TEMPS

Traducció: **Carme Gala**